

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **xxxxx** právně zastoupen Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Milešovská 6, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 529/7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.4.2015, č.j. MSMT-8255/2015-1,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[1] Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.4.2015, č.j. MSMT-8255/2015-1 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Univerzity Kalovy v Praze (dále také jen „*veřejná vysoká škola, univerzita nebo správní orgán prvního stupně*“) č.j. UKRUK-299/15/DV-Ha ze dne 3.2.2015 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o uznání jeho zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, a to vzdělání získaného studiem oboru „právo“ na Moskevském institutu podnikatelství a práva („Московский институт предпринимательства и права“), se sídlem v Moskvě v Ruské federaci, kde mu byl udělen diplom osvědčující přiznání titulu „bakalář práva“, podle § 66 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), neboť bylo zjištěno, že žalobce podal téhož dne 12. 1. 2015 žádosti o uznání stejného zahraničního vysokoškolského vzdělání rovněž na Masarykovu univerzitu v Brně, na Univerzitu Karlovu v Praze a na Západočeskou univerzitu v Plzni.

[2] Žalobce v podané žalobě namítá, že rozhodnutí je nicotným správním aktem. Nicotnost spatřuje v tom, že není procesním úkonem oprávněné úřední osoby dle ustanovení §

15 odst. 2 správního řádu, neboť není podepsáno rektorem, ale jinou, v usnesení neuvedenou, osobou. Předmětné správní řízení se řídí ust. § 89 - § 90 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o vysokých školách*“), a správním řádem. Dle ust. § 90 odst. 1 zákona o vysokých školách rozhoduje ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace rektor. Toto ustanovení jednoznačně stanovuje oprávněnou úřední osobu. Tu přitom nelze měnit postupem dle ust. § 15 odst. 2 správního řádu, neboť vůči němu je ust. § 90 odst. 1 zákona o vysokých školách ve vztahu speciality a má před ním tedy přednost (k tomu srov. i ust. § 105 zákona o vysokých školách a ust. § 1 odst. 2 správního řádu). Pokud žalovaný tvrdí, že usnesení bylo podepsáno prorektorem, který byl rektorem určen, aby ho zastupoval ve věcech uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace dle ust. § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách, tak k tomu uvádí, že ve správním spisu není jediný doklad svědčící o tom, že by byl prorektor pověřen zastupovat rektora ve věcech uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Skutečnost, zda měl prorektor oprávnění zastupovat rektora, tak nebyla prokázána způsobem souladným s ust. § 3 správního řádu, dle kterého je povinností správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rektor navíc dle ust. § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách není oprávněn nechat zastupovat prorektorem v rámci správního řízení, neboť podle tohoto ustanovení rektor „*jedná a rozhoduje ve věcech školy*“. Rektor je oprávněn dle ust. § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách se nechat zastupovat prorektorem pouze ve věcech školy, tedy pouze v samostatné působnosti, resp. v rámci samosprávných činností, když samosprávnou činnost lze definovat jako autonomní spravování vlastních záležitostí, tedy vlastních věcí, v tomto případě konkrétně „*věcí školy*“. Za věci školy naopak nelze pokládat výkon přenesené působnosti, tedy výkon úkolů státní správy, což evidentně nespadá pod pojem „*věcí školy*“, jedná se naopak o věci státu, které jsou pouze delegované na veřejnou vysokou školu. Pokud by se tak nechal rektor zastoupit prorektorem dle ust. § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách ve věci správního řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, jednalo by se o neplatné právní jednání a nic by to neměnilo na skutečnosti, že usnesení není projevem vůle nalézacího správního orgánu.

[3] Další žalobce namítá, že prvostupňový orgán neumožnil žalobci v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady rozhodnutí s tím, že podle žalobce není rozhodující, jestli prvostupňový orgán vydal rozhodnutí meritorní, či procesní. Není ostatně žádného důvodu, aby před vydáním procesního rozhodnutí, jímž se řízení u příslušného správního orgánu končí, neměla být účastníkovi správního řízení dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a byla mu tak upřena možnost vyjádřit se například k pravosti podkladů nebo správnosti informací v nich obsažených, pokud se jedná o podklady, které mají odůvodňovat učinění procesního rozhodnutí ve věci. Nelze totiž vyloučit, že účastník řízení uvede ve vztahu k podkladu, na jehož základě má správní orgán v úmyslu rozhodnout o zastavení řízení, takovou argumentaci či skutečnost, která přiměje správní orgán svůj předběžný závěr přehodnotit, zpochybní pravost podkladu či pravdivost jeho obsahu, nebo navrhne provedení dalších důkazů, které jsou způsobilé závěr správního orgánu zvrátit. Pokud ust. § 36 odst. 3 správního řádu stanoví povinnost správního orgánu dát účastníkům správního řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci, nelze obrát „*rozhodnutí ve věci*“ chápat jako „*meritorní rozhodnutí*“, jelikož pro takový druh rozhodnutí se používá legislativní termín „*rozhodnutí ve věci samé*“. Rozhodnutí ve věci je nutné proto interpretovat jako takové rozhodnutí, kterým se řízení u správního orgánu končí. Na podporu výše uvedeného poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4As 71/2008- 123 ze dne 27.3.2009, anebo rozsudek téhož soudu č.j. 7As 31/2010- 94 ze dne 5.5.2010. Porušení povinnosti umožnit účastníkovi seznámit se s podklady

rozhodnutí před jeho vydáním je dle judikatury Nejvyššího správního soudu vždy takovou vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí věci.

[4] Z důvodu uvedeného výše je dalším důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí podle názoru žalobce také to, že v něm není řádně vypořádána námitka, že správní spis neobsahuje doklad o existenci jiného probíhajícího řízení a rozhodnutí nalézacího správního orgánu proto nemá oporu ve spisu. Žalovaný v rozhodnutí neuvedl, zda a kde se ve spisu nachází jakýkoli doklad o jiném probíhající řízení. Pouze uvádí, že mu byly doručeny odvolací spisy od jiných správních orgánů, nevyjadřuje se však již k tomu, zda měl nalézací správní orgán pro své rozhodnutí podklad ve spisu. Domnívá se, že správní spis dosud neobsahuje žádný podklad prokazující existenci dalšího probíhajícího řízení, rozhodnutí by proto mělo být zrušeno i dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního. K tomu všemu ze skutkového závěru prvostupňového správního orgánu uvedeného v usnesení nevyplývá, že by údajná řízení u jiných správních orgánů byla zahájena dříve, což je nutným předpokladem k naplnění ust. § 48 odst. 1 správního řádu, a tedy i pro možnost aplikace ust. § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu. Na tuto odvolací námitku žalovaný opět nereagoval, když pouze opakoval závěr nalézacího správního orgánu, že překážka věci zahájené byla dána tím, že u dalších tří správních orgánů bylo zahájeno řízení o totožném předmětu dne 12. 1. 2015. Odvolací správní orgán je přitom povinen zabývat se každou odvolací námitkou, nebo alespoň uvést takovou argumentaci, která ač se výslovně konkrétními odvolacími námitkami nezabývá, sama o sobě logickým způsobem vyvrací odvolací námitky. Rozhodnutí by tak mělo být podle názoru žalobce pro nepřezkoumatelnost zrušeno dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

[5] Dále uvádí, že i pokud by probíhalo řízení dle ust. § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách o uznání totožného zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace žalobce u jiného správního orgánu, nemohlo by se jednat o překážku věci zahájené. Podle žalobce je totiž předmětem řízení srovnání dvou studijních programů, zahraničního a konkrétního obdobného studijního programu uskutečňovaného na veřejné vysoké škole, ke které je žádost podána, a to v celé šíři, z čehož vyplývá, že v řízeních o uznání stejného zahraničního studia probíhající u odlišných veřejných vysokých škol jako správních orgánů je odlišný skutkový základ, nejedná se tedy o totožné věci a nemůže tak být mezi řízeními dána překážka věci zahájené. Studijní programy jsou jedinečné na každé vysoké škole, proto musí být zahraniční studium srovnáváno s konkrétním tuzemským studijním programem vysoké školy, na které je podána žádost. Mezi studijními programy jednotlivých veřejných vysokých škol v České republice mohou být z různých důvodů značné rozdíly. Proto je možné, aby jedna veřejná vysoká škola žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání zamítla a druhá totéž uznala, a přitom by obě rozhodnutí byla správná. To znamená, že je v jednotlivých řízeních odlišný skutkový základ, nejedná se o totožné věci a nemůže tak v řízeních dána překážka věci zahájené. Nadto všechno oprávnění zastavit správní řízení má správní orgán dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu z důvodu uvedeného v ustanovení § 48 odst. 1 správního řádu; aby bylo možné řízení z tohoto důvodu zastavit, musí již v době zahájení řízení probíhat (existovat) řízení zahájené v totožné věci a z téhož důvodu. V rozhodnutí je uvedeno, že nalézacímu správnímu orgánu byla žádost podána dne 12. 1. 2015, dalším třem správním orgánům měla být údajná žádost podána rovněž dne 12. 1. 2015. Z uvedeného nevyplývá, že by v době zahájení řízení u nalézacího správního orgánu údajné řízení u jiných orgánů probíhalo. Správní orgány tak neuvádí, že by byla údajná řízení zahájena dříve, což je nutná podmínka pro aplikaci ustanovení § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu. Správní řízení tedy nebylo možné zastavit z důvodu, že ze skutkového závěru správních orgánů nevyplývá, že by údajná řízení u jiných správních orgánů byla zahájena dříve.

[6] Podle žalobce se jeví rozhodnutí žalovaného jako krajně vnitřně rozporným, když téměř chválí nalézací správní orgán za jeho postup, který konstatoval, že neuskutečňuje obdobný studijní program, jako je studijní program, jehož uznání se žalobce domáhal, a proto „není správním orgánem věcně příslušným k řízení“, nemohl však postupovat dle ustanovení § 12 správního řádu a postoupit věc příslušnému správnímu orgánu, neboť v situaci zahájených řízení u všech ostatních veřejných vysokých škol uskutečňujících obdobný studijní program nemohl žádost postoupit. Pokud by nalézací správní orgán nebyl k řízení věcně příslušný, nebylo by zahájeno správní řízení (srov. ustanovení § 44 odst. 1 správního řádu) a usnesení by nebylo možné vydat, resp. pokud se tak stalo, bylo by z tohoto důvodů nicotné (srov. ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu). Přitom jediné, co může věcně nepříslušný orgán se žádostí učinit, je její odmítnutí (srov. ustanovení § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu). Je paradoxní, pokud žalovaný potvrdil jako správné rozhodnutí, o němž se domnívá, že nebylo vydáno věcně příslušným správním orgánem. Rozhodnutí je proto vnitřně rozporné a mělo by být soudem zrušeno.

[7] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s ní nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí.

[8] Z předloženého správního spisu soud následně zjistil tyto podstatné skutečnosti.

[9] Dne 12. 1. 2015 požádal žalobce Univerzitu Karlovu o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, a to vzdělání získaného studiem oboru „právo“ na Moskevském institutu podnikatelství a práva („Московский институт предпринимательства и права“), se sídlem v Moskvě v Ruské federaci, kde mu byl udělen diplom osvědčující přiznání titulu „bakalář práva“.

[10] Dne 3. 2. 2015 vydala Univerzita Karlova v Praze rozhodnutí č.j. UKRUK-299/15/DV-Ha, kterým zastavila řízení o žádosti o uznání podle ust. § 89 a 90 zákona o vysokých školách zahraničního (ukrajinského) vysokoškolského vzdělání a kvalifikace z důvodu překážky věci zahájené.

[11] Proti výše uvedenému usnesení podal žalobce včasné odvolání.

[12] Dne 3. 4. 2015 vydalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy rozhodnutí č.j. MSMT-8255/2015-1, kterým odvolání žalobce zamítlo a rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdilo. Odůvodnilo to tím, že žadatel požádal o uznání zahraničního vzdělání jiné veřejné vysoké školy, které jsou věcně příslušné k rozhodnutí, neboť uskutečňují bakalářský studijní program „Právní specializace“, konkrétně Masarykova univerzita, Univerzita Palackého v Olomouci a Západočeská univerzita v Plzni. Tyto univerzity potvrdily, že každé z nich byla dne 12. 1. 2015 doručena žádost žadatele o uznání bakalářského vzdělání v oboru „Právo“ získaného na zahraniční univerzitě, která byla doložena totožnými ruskými doklady o vzdělání. Univerzita proto dospěla k závěru, že ve stejný den byla zahájena a že probíhají čtyři správní řízení s totožným předmětem řízení (uznání ruského vzdělání za rovnocenné vzdělání absolventa bakalářského studijního programu v oboru „Právo“ akreditovaného a uskutečňovaného vysokými školami v České republice), s totožným předmětem hodnocení (Diplomem a Přílohou k Diplomu vydanými zahraniční vysokou školou) a s totožným jediným účastníkem řízení (žadatelem) a že nastala překážka souběžně probíhajícího řízení

bránící v pokračování předmětného řízení (viz překážka litispendence) ve smyslu ust. § 48 odst. 1 správního řádu.

[13] S námitkou žalobce, podle níž usnesení není procesním úkonem oprávněné úřední osoby podle ust. § 15 odst. 2 správního řádu, nejedná se proto o projev vůle nalézacího správního orgánu, když není podepsáno rektorem, ale jinou, v usnesení uvedenou osobou, se žalovaný vyjádřil tak, že podle ust. § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách zastupují rektora v jím určeném rozsahu prorektori. Rektor Univerzity určil prorektora pro koncepci studia prof. PhDr. S. Š., CSc., aby ho zastupoval ve věcech uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Napadené rozhodnutí bylo vydáno, resp. podepsáno Prof. PhDr. S. Š., CSc. v souladu s pověřením rektora Univerzity. Jelikož bylo prokázáno, že napadené usnesení bylo vydáno úřední osobou řádně pověřenou k tomuto úkonu, neshledává žalovaný napadené usnesení paaktem.

[14] K námitce žalobce, podle níž správní spis neobsahuje doklad o tom, že byla zahájena správní řízení u jiných správních orgánů, žalovaný uvedl, že dne 13. 2. 2015 byl žalovanému doručen odvolací spis vedený Univerzitou Palackého v Olomouci pod č.j. UPOL-8929/9410 ze dne 27. 2. 2015, odvolací spis o žadatele vedený Západočeskou univerzitou v Plzni pod č.j. ZCU 000736/2015 a dne 12. 3. 2015 odvolací spis vedený Masarykovou univerzitou pod č.j. MU-IS/2291/2015/190616/RMU-6. Z předmětných spisů, zejména téměř identického textu podaných žádostí (v textech podložených žádostí byl změněn pouze adresát - příslušná veřejná škola) doložených identickými zahraničními dokumenty o získaném vzdělání jednoznačně vyplývá, že dne 12. 1. 2015 byla zahájena správní řízení s totožným předmětem řízení a z téhož důvodu na čtyřech veřejných vysokých školách, což bránilo pokračovat v dalším řízení před těmito správními orgány.

[15] S námitkou žalobce, podle níž pokud snad byl ze strany žalovaného pořízen podklad, nebyla žadateli dána možnost vyjádřit se k podkladům řízení podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, což je důvod pro zrušení rozhodnutí, se žalovaný vypořádal tak, že zdůvodnil, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím vydaným ve věci samé (tedy rozhodnutím o přiznání či nepřiznání práva či povinnosti), ale rozhodnutím procesním vedoucím k zastavení řízení z důvodu zachování zásady efektivity a hospodárnosti řízení ve smyslu příslušných zákonných ustanovení. Univerzita tedy nebyla povinna umožnit žadateli vyjádřit se ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí a ust. § 36 odst. 3 správního řádu neporušila.

[16] K námitce žalobce, podle něhož nemohlo být řízení zastaveno pro překážku litispendence, protože podle něj se důvodu porovnání vždy dvou odlišných studijních programů jedná o odlišný skutkový stav, tedy o jinou věc s tím, že o překážku věci zahájené by se jednalo pouze v těch případech, jestliže by bylo o nostrifikaci podruhé na stejné vysoké škole, žalovaný uvedl, že žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu č.j. 30 Cdo 4951/2009, který se týká pojmu upraveného jiným právním předpisem a v jiném řízení, netýká se správního řádu a správního řízení. Subjekty a předměty občanského soudního řízení jsou odlišné od správního řízení a taktéž principy obou řízení se liší.

[17] Na jednání, konaném dne 3. 10. 2017, setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích.

[18] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst.

1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále také jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

[19] Podle ust. § 89 odst. 1 zákona o veřejných vysokých školách ve znění účinném v rozhodné době: „*Na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice: a) ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno, b) v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.*“.

[20] Podle ust. § 90 odst. 1 zákona o veřejných vysokých školách ve znění účinném v rozhodné době: „*Ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou rozhoduje rektor.*“.

[21] Podle ust. § 12 správního řádu ve znění účinném v rozhodné době: „*Dojde-li podání (§ 37) správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil (dále jen "podatel"). Má-li správní orgán, jemuž bylo podání postoupeno, za to, že není věcně nebo místně příslušný, může je usnesením postoupit dalšímu správnímu orgánu nebo vrátit jen se souhlasem svého nadřízeného správního orgánu. Usnesení vydaná podle tohoto ustanovení se pouze poznamenají do spisu.*“.

[22] Podle ust. § 48 odst. 1 správního řádu ve znění účinném v rozhodné době: „*Zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.*“.

[23] Před samotným věcným rozbořem žalobních námitek zdejší soud uvádí, že skutkově i právně téměř totožné věci projednávaly již Krajský soud v Plzni, který rozhodl rozsudkem ze dne 20.9.2016, čj. 57 A 72/2015-94, jímž žalobu zamítl, a Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci, který rozhodl rozsudkem ze dne 23.5.2017, čj. 65 A 28/2015-83, kterým žalobu rovněž zamítl. Rozsudek Krajského soudu v Plzni byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2017, čj. 9 As 309/2016-42, zrušen spolu s napadeným správním rozhodnutím, přičemž důvod, pro nějž bylo zrušeno napadené správní rozhodnutí, není v tomto soudním řízení aplikovatelný (důvodem pro zrušení rozhodnutí byla nepřezkoumatelnost postupu podle ust. § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách, což v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí v tomto soudním řízení zdůvodněno je). Soud tak vychází z právních názorů, které soudy v těchto rozsudcích uvedly, s nimiž se ztotožňuje a nemá důvod se od těchto názorů v tomto svém rozhodnutí odklánět (účastníkům řízení jsou tato rozhodnutí známa, neboť se jich týkají).

[24] V první žalobní námitce žalobce namítl, že rozhodnutí je nicotným správním aktem, protože není procesním úkonem oprávněné úřední osoby dle ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti soud uvádí, že podle ust. § 10 odst. 1 zákona o veřejných vysokých školách „*v čele veřejné vysoké školy je rektor; jedná a rozhoduje ve věcech školy, pokud zákon nestanoví jinak*“ s tím, že podle ust. 10 odst. 4 tohoto zákona „*Rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektori. Prorektory jmenuje a odvolává rektor.*“ V návaznosti na zákon pak přímo čl. 12 odst. 1 Statutu Univerzity Karlovy v Praze účinného ode dne 22. 10. 2014 do 1. 1. 2016 (veřejně dostupné na <http://www.cuni.cz/UK-4332.html>) stanoví, že „*Univerzita má zpravidla šest stálých prorektorů. Úseky činnosti prorektorů stanoví rektor po vyjádření senátu*“. Pokud je určitá osoba rektorem jmenována do funkce prorektora, dojde tím

ze zákona k vymezení příslušného zastupování rektora, a to v tom úseku činnosti, na který je prorektor rektorem jmenován. Vzhledem ke skutečnosti, že jmenovací pravomoc má pouze rektor, ten sám také určuje svým rozhodnutím (jmenováním konkrétní osoby), koho jako prorektora do konkrétní funkce prorektora jmenuje; tím, že jej jmenuje, tak zároveň dojde ke vzniku funkce prorektora pro konkrétní činnost (blíže vymezenou statutem veřejné vysoké školy), a tento prorektor tak tímto okamžikem může zastupovat rektora v činnostech, blíže vymezených statutem, podle ust. § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách.

[25] Skutečnost, že rektor jmenoval konkrétní osobu do funkce prorektora, pak je právně významná pro vznik funkce prorektora této konkrétní osobě. Funkce prorektora je pak v popisu jím vykonávaných činností blíže rozvedena ve statutu vysoké školy. Vznikem této funkce prorektora je tak tento prorektor ze zákona (ust. § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách) oprávněn rektora zastupovat. Tak tomu v daném případě bylo – příslušné správní rozhodnutí je podepsáno prorektorem, kterým rektora v těchto činnostech podle statutu zastupuje. Je tak nutné uzavřít, že rozhodnutí bylo vydáno touto osobou v rámci její pravomoci, jí bylo podepsáno, jeho vydání nebylo ze strany vysoké školy nijak zpochybněno, jedná se tak o příslušné správní rozhodnutí, které bylo vydáno úřední osobou. V tomto konkrétním případě pak soud pouze upozorňuje, že prvostupňové správní rozhodnutí v tomto směru nepůsobí příliš přesvědčivě, když zde není konkrétně vypsáno, která konkrétní úřední osoba písemné vyhotovení rozhodnutí podepsala (vypsána je zde osoba rektora, osoba prorektora, který písemné vyhotovení rozhodnutí podepisoval, zde vypsána není, u podpisu je uvedeno pouze „v.z.“). Do budoucna soud dává na zvážení, zda není v takovém případě vhodnější uvést u podpisu i vypsané jméno, příjmení a funkci osoby, která písemné vyhotovení rozhodnutí podepisuje (jímž byl příslušný prorektor), aby bylo jednoznačně patrné, kdo písemné vyhotovení rozhodnutí podepsal. Tato skutečnost však nemá vliv na posouzení oprávnění prorektora podepsat příslušné písemné vyhotovení rozhodnutí, proto soud při hodnocení první žalobní námitky tuto skutečnost nepovažuje za podstatnou při posouzení namítané nezákonnosti postupu správního úřadu.

[26] Soud pak uvádí, že konkrétně ve správním spise není obsaženo příslušné jmenování do funkce prorektora, ani statut vysoké školy. Vzhledem ke skutečnosti, že příslušný statut je k dispozici veřejně na webových stránkách univerzity, a že pravomoc a osobu prorektora, která písemné vyhotovení rozhodnutí opatřila podpisem, žalovaný ani univerzita nezpochybnila, není podle soudu nutné tyto listiny do správního spisu doplňovat, a je možné učinit závěr, že příslušná osoba, která písemné vyhotovení podepsala, byl prorektor oprávněný rektora zastupovat.

[27] Další žalobcovou námitkou bylo, že orgán neumožnil žalobci v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady rozhodnutí s tím, že podle žalobce není rozhodující, jestli prvostupňový orgán vydal rozhodnutí meritorní, či procesní. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*. Uvedené ustanovení správního řádu navazuje na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (*dále jen „listina“*), podle něhož *každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem*. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že prvostupňový správní orgán postupoval po podání žádosti žalobcem dne 12.1.2015 v souladu s § 8 správního řádu, podle něhož *správní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž*

právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Na to, že současně probíhá více takových postupů u různých správních orgánů nebo u jiných orgánů veřejné moci, je dotčená osoba povinná správní orgány bezodkladně upozornit (odst. 1). Správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy (odst. 2). Prvostupňový správní orgán v součinnosti s Západočeskou univerzitou v Plzni, Masarykovou univerzitou a Univerzitou Palackého po podání žádosti žalobcem zjistil, že byly téhož dne 12.1.2015 podány k těmto správním orgánům žalobcem totožné žádosti. Na tuto skutečnost žalobce v žádosti neupozornil, jak předpokládá § 8 odst. 1 věta druhá správního řádu. Na základě uvedeného zjištění rozhodl prvostupňový správní orgán o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu s odkazem na § 48 odst. 1 správního řádu, aniž by žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámil.

[28] Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí se podle § 36 odst. 3 správního řádu vztahuje na „rozhodnutí ve věci“. Vzhledem ke smyslu a účelu tohoto ustanovení navazujícího na čl. 38 odst. 2 Listiny a vzhledem k charakteru procesních rozhodnutí se právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vztahuje jen k rozhodnutí o předmětu řízení. Dle názoru zdejšího soudu však má rozhodnutí o zastavení řízení vydané ve formě usnesení povahu „rozhodnutí ve věci“, neboť se jím řízení končí (viz Vedral, J., Správní řád, komentář, II. vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 406). Pokud prvostupňový správní orgán neseznámil žalobce před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení s podklady pro toto rozhodnutí, tzn. s e-mailovou komunikací se třemi dalšími veřejnými vysokými školami a s tím, že má k dispozici kopie téměř identických žádostí zaslaných na tyto veřejné vysoké školy, porušil § 36 odst. 3 správního řádu.

[29] Následně bylo proto nutné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. posoudit, zda mohlo mít toto porušení ustanovení o řízení před správním orgánem za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tedy nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce.

[30] V daném případě se nejednalo o situaci, kdy by nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, které by byly mimo dispozici žalobce jako účastníka řízení, znemožnila přizpůsobit jeho procesní obranu v daném řízení. Žalobce podal současně čtyři v podstatě totožné žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ke čtyřem veřejným vysokým školám. Tuto skutečnost ve správním řízení ani nyní v soudním řízení nezpochybnil. Netvrdil, že současně čtyři shodné žádosti ke čtyřem veřejným vysokým školám nepodal. Naopak v žalobě argumentoval ve prospěch tohoto postupu, když zpochybňoval totožnost předmětu řízení v případě každé z těchto žádostí a neexistenci překážky zahájení řízení, jak bude dále uvedeno. Obsah všech čtyř žádostí byl žalobci znám. Ve smyslu § 8 odst. 1 správního řádu v souvislosti s podanou žádostí žádnou z vysokých škol neupozornil, že současně podal i další žádosti, tedy, že probíhá více takových postupů u různých správních orgánů, přesto, že o této skutečnosti věděl. Žalobce rovněž věděl, resp. nezpochybňoval, že jeho čtyři žádosti ke čtyřem veřejným vysokým školám byly jím označeným adresátům doručeny. Jediné, co žalobci nebylo v této souvislosti známo, byla prezentační razítka příslušných vysokých škol na jednotlivých žádostech, tedy údaj o jejich přijetí příslušnou vysokou školou. Neznalost této skutečnosti a neznalost listin prokazujících komunikaci mezi čtyřmi oslovenými veřejnými vysokými školami nemohla žalobce zkrátit na jeho právu bránit se proti zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 48 odst. 1 správního řádu. Nemohla zvrátit závěr prvostupňového správního orgánu, resp. žalovaného, že zahájení řízení o uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace téhož žadatele u dalších tří veřejných vysokých škol brání vedení řízení o uznání téhož zahraničního vzdělání a kvalifikace téhož žadatele u Univerzity Karlovy. Skutkový stav, ze kterého prvostupňový

správní orgán vycházel, vylučoval, že by žalobce mohl jakýmkoli svým stanoviskem učiněným po seznámení se s uvedenými podklady pro rozhodnutí tento závěr prvostupňového správního orgánu zvrátit. Zdejší soud proto uzavírá, že jakkoli došlo k porušení práva žalobce na seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, nemohlo ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. toto porušení ustanovení o řízení mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

[31] Zdejší soud se ztotožňuje s žalobcem v tom, že porušení povinnosti umožnit účastníkovi seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním je dle judikatury Nejvyššího správního soudu vždy takovou vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Právě z tohoto důvodu soud, jak je výše uvedeno, posuzoval, zda v daném případě uvedená procesní vada mohla mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, resp. napadeného rozhodnutí. Zdejší soud dospěl k závěru, že tomu tak v daném případě není. Odkazuje-li žalobce v souvislosti s porušením § 36 odst. 3 správního řádu na rozsudky Nejvyššího správního soudu, pak tento odkaz na žalobcem označené rozsudky Nejvyššího správního soudu není případný. V té souvislosti zdejší soud cituje z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2015, č.j. 6As 153/2014-108, kde Nejvyšší správní soud k obdobné argumentaci žalobce uvedl: *„Závěry vyslovené v označené judikatuře se vztahují k situaci, kdy buď na základě týchž skutkových zjištění byl nadřízeným soudem v řízení dle občanského soudního řádu vysloven jiný právní závěr, aniž by účastníkům byla dána možnost předložit nové, ve vztahu k takovému závěru relevantní důkazy, nebo tento závěr vycházel ze skutečností (resp. důkazů) s nimiž nebyl účastník seznámen, přitom tento postup měl vliv na výsledek rozhodnutí ve věci samé (event. byl dotčen výrok o nákladech řízení).“* Uvedené platí i pro judikaturu citovanou žalobcem v žalobě v této právní věci.

[32] Podle žalobce je další vadou napadeného rozhodnutí také to, že se žalovaný nevypořádal s námitkou nicotnosti prvostupňového usnesení, a dále proto, že v něm není řádně vypořádána námitka, že správní spis neobsahuje doklad o existenci jiného probíhajícího řízení, proto prvostupňové usnesení nemá oporu ve spisu. V posuzovaném případě odůvodnění nepřezkoumatelné není, když je v něm uvedeno, že *„podle ust. § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách zastupují rektora v jím určeném rozsahu prorektori. Rektor Univerzity určil prorektora pro koncepci studia prof. PhDr. S. Š., CSc., aby ho zastupoval ve věcech uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Napadené usnesení bylo vydáno, resp. podepsáno Prof. PhDr. S. Š., CSc. v souladu s pověřením rektora Univerzity. Jelikož bylo prokázáno, že napadené usnesení bylo vydáno úřední osobou řádně pověřenou k tomuto úkonu, neshledává ministerstvo napadené usnesení paaktem“* (viz. str. 4 napadeného rozhodnutí). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že žalovaný nedostatek pravomoci prvostupňového správního orgánu ani důvod nicotnosti tohoto rozhodnutí neshledal. V souvislosti s touto námitkou by pak zdejší soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č.j. 10 As 304/2016-58, v němž v bodě 8 stojí: *„NSS předesílá, že orgány veřejné moci jsou v obecné rovině povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit. To nicméně nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou jednotlivou námitku vznesenou v podání (srov. přiměřeně v jiných žalobcových věcech již citovaný rozsudek ESLP ze dne 19. 4. 1994, Van de Hurk v. Nizozemí, stížnost č. 16034/90, § 61). Orgán veřejné moci může v odůvodnění svého rozhodnutí prezentovat názor odlišný od názoru žalobce a ten přesvědčivě zdůvodnit. S námitkami se tak, byť implicitně, vypořádá. Absence výslovné či výsperkované odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění napadeného rozhodnutí proto bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zejména u velmi obsáhlých podání by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Proto postačí, jsou-li*

vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně dle okolností případu je akceptovatelná i odpověď implicitní [srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, resp. náleze ze dne 10. 12. 2014, sp. zn. IV. ÚS 919/14 (N 225/75 SbNU 521), věc Lenka Cinková, bod 13]. Orgány veřejné moci nepochybí, pokud „nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [viz náleze ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), věc M. CAMBELL & SONS LIMITED, bod 68, srov. též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43, věc To & Mi Vdf., bod 41, a další]. K přezkoumatelnosti rozhodnutí je třeba, aby z argumentů odůvodnění rozumně plynuly skutkové a právní závěry soudu nebo jiného orgánu“. S ohledem na výše uvedené proto zdejší soud uzavírá, že v tomto bodu rozhodnutí nepřezkoumatelné není.

[33] Nedůvodnou je rovněž námitka žalobce, že prvostupňové usnesení nemá oporu ve spisu, když správní spis neobsahuje doklad o existenci jiného probíhajícího řízení. S tímto tvrzením soud nesouhlasí, neboť ze správního spisu je patrné, že si prvostupňový orgán opatřil všechny žádosti žalobce o uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace žalobce, které v tento den podal (Masarykova univerzita, Univerzita Palackého, Západočeská univerzita). Všechny čtyři žádosti o uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace mají prakticky shodný text, který se liší jen v označení univerzity. Všechny jsou opatřeny shodným podpisem. Všechny základy se žádostmi byly podány k přepravě u stejné pobočky České pošty, s. p., ve stejný den. Adresy na všech základech jsou psány rukopisem, který se neliší. Je tedy zřejmé, že ve stejný den došlo k odeslání čtyř stěžovatelových žádostí o uznání totožného vzdělání. Této skutečnosti si žalobce musel být velmi dobře vědom. S ohledem na skutečnost, že všechny žádosti byly k poštovní přepravě předány v pátek 9. 1. 2015, není nejmenšího důvodu pochybovat o tom, že byly doručeny v pondělí 12. 1. 2015. Zároveň již v době podání žádostí znal stanovisko žalovaného k překážce litispendence v případě souběžně běžících řízení o žádostech o uznání totožného vzdělání u čtyř veřejných vysokých škol, a to z řízení, která se týkala předešlých žádostí stěžovatele o uznání vzdělání získaného na Zakarpatské státní univerzitě (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108; ze dne 21. 6. 2016, č. j. 9 As 286/2015 - 60; a ze dne 23. 3. 2017, č. j. 1 As 98/2016 - 75).

[34] Jde-li o otázku toho, zdali se žalovaný dostatečně vypořádal s předmětem řízení, tak k tomu může zdejší soud pouze uvést, že se žalovaný touto otázkou dostatečně zabíral, když poukázal na to, že pokud žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu č.j. 30 Cdo 4951/2009, který se týká výkladu pojmu předmět řízení podle ust. § 83 odst. 1 občanského soudního řádu, tak je nutno upozornit, že se netýká se správního řádu a správního řízení. Subjekty a předměty občanského soudního řízení jsou odlišné od správního řízení a taktéž principy obou řízení se liší. Pak odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2017, č.j. 22A10/2013, z něž citoval pasáž, která podle žalovaného dokládá, že krajský soud nepřistoupil na argumentaci žalobce, že překážka řízení z důvodu odlišnosti skutkového stavu neexistuje, a naopak rozhodnutí žalovaného o zrušení napadeného rozhodnutí o zastavení řízení pro překážku věci zahájené potvrdil. Na závěr uvedl, že proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č.j. 6 As 153/2014-116 zamítl s tím, že potvrdil správnost postupu ministerstva, když napadené rozhodnutí Univerzity o zamítnutí žádosti zrušilo a řízení z důvodu tzv. překážky litispendence zastavilo. Z toho, že se daná soudní rozhodnutí věnovala posuzování shodnosti předmětu řízení v situaci, kdy bylo žádáno uznání stejného zahraničního vzdělání u více vysokých škol, z toho, že žalovaný shrnul, k čemu tato rozhodnutí došla, a z toho, že

pojednání o těchto rozhodnutích žalovaný vtělil do svého hodnocení předmětu řízení, je zřejmé, že žalovaný ze závěrů zejména rozsudku sp. zn. 6 As 153/2014 vycházel a vystavěl na nich i své rozhodnutí. Proto v tomto ohledu nelze považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné.

[35] Žalobce namítá nezákonnost zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu pro neexistenci překážky litispendence ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu, neboť řízení podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, která byla zahájena současně u čtyř veřejných vysokých škol, nejsou vymezena tímtož předmětem řízení, přičemž nesouhlasí se závěry učiněnými o této otázce Krajským soudem v Ostravě v rozsudku ze dne 15.5.2014, čj. 22A 10/2013-114 a následně Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25.2.2015, čj. 6As 153/2014-108. Žalobce uvádí argumenty, které dle jeho názoru svědčí o nesprávném posouzení této otázky uvedenými soudy. Zdejší soud v této souvislosti připomíná, že závěry jmenovaných soudů v uvedených rozsudcích souvisí s posouzením v podstatě totožného skutkového stavu, kdy žalobce podal více žádostí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získaného na vysoké škole spadající pod školský systém Ukrajiny. Rozdíl byl pouze v tom, že žádosti nebyly podány současně, jako v daném případě, ale postupně, přičemž první byla podána k Západočeské univerzitě. V uvedených rozsudcích byla posuzována obdobná argumentace žalobce, jakou uplatnil i nyní v žalobě. S tam přijatými závěry se zdejší soud ztotožňuje a nemá důvod se od nich odchýlit, když s argumenty žalobce nesouhlasí.

[36] Uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace je upraveno v § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, kde je stanoveno, že na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program. Smyslem této právní úpravy je umožnit absolventovi zahraniční vysoké školy uznání jeho vzdělání a kvalifikace v České republice, aby tak měl stejný přístup k zaměstnání jako absolvent, který dosáhl srovnatelného vysokoškolského vzdělání v České republice. Podstatné je, že existuje pouze jedno veřejné subjektivní právo na uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice. Toto veřejné subjektivní právo žadatel uskutečňuje cestou podání žádosti k některé z veřejných vysokých škol v České republice. Smysl uvedené právní úpravy je naplněn uznáním zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace u jedné veřejné vysoké školy v České republice. Obdobně je tomu při absolvování jedné z veřejných vysokých škol v České republice, kdy absolventi určitého oboru jedné veřejné vysoké školy v České republice mají rovné postavení jako absolventi stejného oboru na jiné veřejné vysoké škole v České republice, tedy rovné postavení pokud jde o získání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice. Z toho plyne, že není možné podat současně žádosti na čtyřech veřejných vysokých školách a domáhat se věcného projednání všech čtyř žádostí a že totéž zahraniční vzdělání nelze též osobě uznat vícekrát.

[37] Podle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách *zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne*. V žalobě žalobce zpochybňuje argumentaci Krajského soudu v Ostravě v rozsudku ze dne 15.5.2014, čj. 22A 10/2013-114, který totožnost předmětu řízení spatřoval ve srovnání tzv. „hrubých rysů“ dvou studijních programů. Nejvyšší správní soud k tomu v citovaném rozsudku ze dne 25.2.2015, čj. 6As 153/2014-108, v té souvislosti zdůraznil, že *„pro rozhodnou otázku – totožnost předmětu řízení (řízení o žádosti o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace) – je podstatné, že ze smyslu a účelu plyne, k čemu institut uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a*

kvalifikace slouží, co má být výsledkem kladného rozhodnutí o žádosti, a že konkrétní zahraniční vzdělání lze uznat pouze jednou (což je v posuzované věci nesporné). Na základě čeho a jakým způsobem správní orgány při posuzování žádosti samé rozhodují, není relevantní. Argumentace krajského soudu vztahující se k otázce srovnávání jednotlivých studijních programů v hrubých rysech reaguje na žalobní námitky, za klíčové označující porovnávání studijního programu školy zahraniční a té, u které se podává žádost. Ve vztahu k otázce litispendence jde o tzv. obiter datum napadeného rozhodnutí.“ Nejvyšší správní soud k odmítnuté argumentaci takového srovnání žalobcem v citovaném rozsudku dále uvedl, že Krajský soud v Ostravě vycházel z § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách, z něhož vyplývá, že žádost lze zamítnout pouze tehdy, pokud jsou studijní programy odlišné v podstatných rysech, což odpovídá pojmu „hrubé rysy“, jenž použil krajský soud ve své argumentaci. Dle Nejvyššího správního soudu: „Na tom nemění nic ani skutečnost, že jako podklad pro srovnání používá veřejná vysoká škola svůj vlastní studijní program. Výsledek řízení však musí být u každé veřejné vysoké školy, uskutečňující obdobný studijní program v České republice, vždy stejný, neboť jde o srovnání se standardem požadovaným pro akreditaci studijního programu v České republice, zamítnutí žádosti proto připadá v úvahu při zjištění podstatných rozdílů osvědčených vysokoškolskou kvalifikací zahraniční oproti požadavkům na získání takové kvalifikace v České republice.“ Žalobce v žalobě nesouhlasí ani s touto argumentací Nejvyššího správního soudu. Krajský soud proto v souvislosti s vypořádáním obdobných námitek nyní v žalobě uvádí, že je podstatné, jak opakovaně zdůraznil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, že otázka způsobu srovnávání jednotlivých studijních programů „je předmětem případného soudního řízení, v němž by bylo napadáno rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti, nikoliv v předmětné věci, kde je přezkoumáváno procesní rozhodnutí založené na existenci překážky řízení. Jestliže krajský soud tímto způsobem vypořádal námitky v žalobě vznesené a neztotožnil se s nimi, nelze v tom spatřovat „překvapivost“ rozsudku.“

[38] Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku ze dne 25.2.2015, čj. 6As 153/2014- 108 rovněž zabýval námitkou žalobce týkající se údajné ustálené praxe správních orgánů při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, aniž by dělal jakékoliv závěry o tom, zda taková praxe existuje či nikoliv, a uvedl: „I kdyby se vycházelo z premisy, že praxe srovnávání jednotlivých studijních programů v podrobnostech (rozhoduje-li o žádosti veřejná vysoká škola...) existuje, nemohlo tím být založeno legitimní očekávání ohledně možnosti řízení zastavit, pokud je žádost podána současně u několika správních orgánů. Jak bylo již nastíněno, pro posuzovanou otázku existence (či neexistence) překážky litispendence totiž není podstatné, jak konkrétně probíhá proces uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a na základě čeho správní orgán rozhoduje, ale podstatné je, co je předmětem řízení. Za předmět řízení pak nelze považovat způsob, jakým správní orgány rozhodují. Předmětem řízení je obsah žádosti, resp. výsledek, kterého se žadatel domáhá, tedy co je v řízení sledováno. Totožnost předmětu řízení pak zakládá skutečnost, že v řízení má být obecně uznáno, jestli je konkrétní zahraniční vzdělání (kvalifikace) rovnocenné obdobným studijním programům uskutečňovaným na území České republiky. Zkráceně řečeno, předmětem řízení je v daném případě vždy uznání konkrétního vzdělání stěžovatele. Pokud žalovaný a krajský soud shodně tvrdí, že totéž zahraniční vzdělání nelze téže osobě uznat vícekrát, tudíž nemůže o žádosti o uznání téhož zahraničního studia běžet více řízení zároveň, musí jim zdejší soud přisvědčit.“ K tomu zdejší soud k této žalobní námitce uzavírá, že bylo o žádosti žalobce rozhodnuto procesně, řízení bylo zastaveno pro překážku věci zahájené, překážku litispendence. Soudem je posuzována zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, nikoli otázka ustálené praxe správních orgánů při rozhodování o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a praxe v České republice, která nesouvisí s posouzením existence

či neexistence překážky litispendence, ale může mít vliv na meritorní posouzení žádosti, resp. na zákonnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti.

[39] Jak již bylo uvedeno, žadatel nemůže podat žádost o uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace v České republice u několika veřejných vysokých škol současně. Pokud však by byla jedna jeho žádost příslušnou veřejnou vysokou školou zamítnuta, nebrání mu překážka věci rozhodnuté, aby postupně podal žádosti u dalších veřejných vysokých škol. Překážka věci rozhodnuté nastává až kladným rozhodnutím o žádosti. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, čj. 6As 12/2008–73, dle kterého „*správní řád zakládá překážku řízení pouze v případě, že právo již bylo přiznáno nebo povinnost uložena (v totožné věci); pokud byla žádost (návrh) účastníka řízení zamítnuta, nejedná se o rozhodnutí, kterým by právo „bylo přiznáno“*. Správní řád dokonce v ust. § 101 písm. b) výslovně předvídá vedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí, pokud bude vyhověno žádosti, která byla dříve zamítnuta. Překážka věci rozhodnuté je tedy ve správním řízení formulována poměrně úzce.“ Tyto závěry jsou akceptovány také odbornou veřejností, která uznává, že „*ne každé pravomocné rozhodnutí má ovšem účinky překážky věci pravomocně rozhodnuté. Takovou překážku netvoří např. rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přiznání nějakého práva*“ (VEDRAL, Josef. *Správní řád: komentář*. 2. vyd. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012. 1448 s. ISBN 978-80-7273-166-4. S. 502).“ Žalobce tak nebyl zastavením daného řízení zkrácen na svém veřejném subjektivním právu žádat o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, když bylo jedno ze čtyř řízení o žádosti současně podané s dalšími třemi žádostmi ke čtyřem veřejným vysokým školám zastaveno. Napadené rozhodnutí, kterým bylo prvostupňové usnesení potvrzeno, proto neshledal zdejší soud nezákonným.

[40] Žalobce dále namítal, že nebylo možné řízení zastavit za situace, kdy byly podány všechny čtyři žádosti téhož dne 12.1.2015. Dle žalobce musí již v době zahájení řízení probíhat (existovat) řízení zahájené v totožné věci a z téhož důvodu. Správní orgány neuvádí, že by byla údajná další řízení zahájena dříve, což je nutná podmínka pro aplikaci § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu.

[41] Pro posouzení překážky zahájeného řízení o téže věci z téhož důvodu u jiného správního orgánu, která brání vedení řízení, mě být, jak namítá žalobce, ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu podstatný okamžik podání žádosti u jednotlivých veřejných vysokých škol. Žalobce podal žádosti poštou a všechny čtyři byly doručeny příslušné vysoké škole dne 12.1.2015. Na prezentačních razítkách jednotlivých vysokých škol je uvedeno pouze datum, nikoliv čas, kdy byla žádost doručena. Nelze proto posoudit, v jakém pořadí byly jednotlivé žádosti podány. Jistě by bylo vhodné, aby měly veřejné vysoké školy jako správní orgány časové razítko, jak je tomu např. u soudu, kde by byl uveden nejen den, ale i čas podání, a to pro přehlednost čas vyjádřený nejen hodinou, ale i minutami. Žalovaný proto rozhodoval za situace, kdy bylo nutno chránit veřejné subjektivní právo žalobce na to, aby jedna ze čtyř žádostí byla věcně projednána a při tom mu byly předloženy správní spisy, které obsahovaly pouze den doručení příslušné žádosti a nebylo tak možné stanovit nějaké kritérium pro časové rozlišení posloupnosti jejich podání. Žalovaný na místo, aby prováděl rozsáhlé dokazování ohledně pořadí, ve kterém byly žádosti podány a řízení zahájena, zvolil kritérium naprosto logické a hospodárné pro stanovení té veřejné vysoké školy, která o žádosti žalobce věcně rozhodne, a to kritérium pořadí, ve kterém k němu byla doručena jednotlivá odvolání proti prvostupňovým usnesením. Na základě uvedeného postupu nebyl žalobce zastavením řízení u Univerzity Karlovy, jehož zákonnost nyní soud posuzuje, zkrácen na svém veřejném subjektivním právu, aby byla jedna z jeho žádostí věcně projednána.

[42] Konečně pak soud nemůže souhlasit ani s žalobní námitkou, že by prvostupňové správní orgán nebyl věcně příslušný o žádosti rozhodnout. Tato žalobní námitka velmi úzce souvisí s předchozími žalobními námitkami – v dané věci žalobce opětovně zpochybňuje definici obdobného studijního programu, s níž se soud již vypořádal shora v odůvodnění tohoto rozsudku, na což odkazuje. Vzhledem k tomu, že tuto žalobní námitku nepovažuje soud za důvodnou, nemůže být důvodnou ani námitka týkající věcné příslušnosti. Je tak nutné uzavřít, že správní úřad v dané věci byly k vydání rozhodnutí věcně příslušné a pokud rozhodly, žádného porušení zákona se nedopustily. Z tohoto důvodu soud ani neshledal, že by jak napadené, tak i prvostupňové správní rozhodnutí bylo vnitřně rozporné či nesrozumitelné.

[43] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. října 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Z. L.